

STĘSZEWSKI STANISŁAW (1901-1969)

Urodził się 11 września 1901 roku w Poznaniu. Syn Adama i Walerii z domu Kukułka. W listopadzie 1918 roku jako ochotnik wstąpił w Poznaniu do 1. kompanii polsko-niemieckiej Służby Straży i Bezpieczeństwa (Wach und Sicherheitsdienst). Pełnił służbę w koszarach za starą bramą cmentarną, następnie w forcie „Prittwitz”. Od dnia wybuchu powstania, 27 grudnia 1918 roku brał udział w walkach ulicznych pod Hotelem „Rzymskim”, Muzeum i Prezydium Policji. Eskortując jeńców niemieckich, został napadnięty i uderzony kolbą w głowę, w wyniku czego stracił przytomność. 2 stycznia 1919 roku przydzielono go do formującego się w koszarach na Wildzie I baonu saperów wielkopolskich. Od 23 kwietnia do 14 maja 1919 roku walczył na froncie południowym powstania, a od 22 maja na froncie północnym. W styczniu 1920 roku wziął udział w zajęciu Bydgoszczy.

11 marca 1920 roku wraz z baonem wyjechał na front bolszewicki. Szybko awansował do stopnia plutonowego, objął funkcję szefa kancelarii i oficera magazynowego kompanii sztabowej baonu. Będąc szefem kompanii sztabowej, od 16 kwietnia 1920 roku pełnił jednocześnie funkcję szefa kancelarii i referenta inżynierskiego 15. Dywizji Piechoty. Walczył pod Kijowem, a od 25 maja 1920 roku na froncie litewsko-białoruskim. W sierpniu 1920 roku był pod Warszawą, następnie pod Kolnem i Mińskiem. W ciężkiej sytuacji frontowej, 23 sierpnia 1920 roku formował i później dowodził Kolumną Saperską Nr 15. 18 listopada 1920 roku wrócił z frontu z Baranowicz do Poznania. Od 18 stycznia 1921 roku pełnił obowiązki oficera inżynierskiego baonu. Od 24 marca 1921 roku był ponownie szefem kompanii sztabowej, którą kierował w czasie nieobecności dowódcy. Stopień wojskowy: plutonowy.

W styczniu 1922 roku z Poznania wyprowadził się do Wiśniewa (powiat wągrowiecki). Do Pawłowic przeniósł się 1 lipca 1937 roku z Rogowa i był rządcą gospodarstwa rolnego w majątku, również przez okres okupacji. W 1939 roku zapisał się do ZPW. Z Pawłowic poszedł do Kociug, gdzie mieszkał i pracował do 1949 roku. Później osiadł w Krobi i tam należał do ZBoWiD.

Zmarł 17 lipca 1969 roku i pochowany został na cmentarzu w Krobi.

W 1937 roku w Krobi ożenił się z Eufrozyną Kołodziejczak. Miał córkę Elżbietę (1938).